

— Upravo sam s radošću gledao, kako se ocrtava divna obnova u životu Crkve. Ja vjerujem, da je vrijeme koje mi sada proživljujemo uistinu »vrijeme milosti«. Nekada se odviše naglašavala »formalistička« strana vjere. Odveć se pokazivala tendencija, da se kršćanstvo svede na neku praksu. Danas se više naglasuje bitno, t. j. duboki smisao Evandelja. Ja to smatram srećom. Osobno nemam nikakova straha od promjena, koje su u toku. Normalno je, da se pojavljuje neka kriza, jer se moramo osloboditi od onoga s čime smo se bili saživjeli kroz duge godine i moramo se prilagoditi novom načinu mišljenja i djelovanja. Jednostavno žalim, što neki hoće da idu previše brzo i što drugi postavljaju zapreke obnovi, koja je apsolutno potrebna. Ostajem optimista i imam povjerenje u budućnost Crkvi. Impuls je dan. Plodovi će se jednog dana pokazati.

— Zadnje pitanje: Što je Krist za Vas?

— Sav moj život. Jer sam čitav život nastojao da ga slušam, da mu služim i da ga slijedim.

priređio M. Š.

LOPTA I ŽUPNIK

Nogomet je postao potreba dobrog dijela današnjeg čovjeka. Dokazuju mase sakupljene na igrališnim stadionima, reportaže na novinskim stranicama i prenosi radija i televizije. Nikakva zabava i igra ne podiže pažnju čovjeka koliko nogometne utakmice. Tu se čovjek zaboravlja. Upada često puta u čudni trans. Nikakvo čudo da netko prekorači granice razbora ako zanos prijede u delirijum.

Mladost kao da živi od toga. Rijetko je naći kuću ili obitelj da nema lopte. I u najzabitnijim selima susrećemo branke. Nekada su stavljene propisno. Nekada su to obična dva kamena. U svakom su slučaju branke. Koliko danas po gradovima ugrožava prolaznika motorni saobraćaj, toliko mu smeta i lopta koja otkaače po ulicama i trotoarima kao na igralištu. Ima djece koja poznaju ime svakog nogometasa. I njihove slike sakupljaju u albume kao dragocjene amanete. Svakog poznaju u glavu. Bolje nego itkog u svojoj okolini.

Ima ih u poodmaklim godinama, s visokim titulama koji rado prate sportske događaje. Nogomet im je duša. To se lijepo zapaža kod prijenosa utakmica. Usne im zatitraju, tijelo uskomeša, noge zaigraju. Dižu, se, skaču, viču, psuju, komentiraju kao da su postavljeni za suce na samom igralištu.

Sport nije grijeh. U nogometu ima najmanje prigode za to. Ako je u granicama razbora, dobar je odmor i rasonoda. I svećenici su iz svijeta uzeti za svijet. Ne mogu se oteti tekovinama savremenih zbivanja. Ne bi bilo ni pametno. Nije zlo ako svećenik voli šport. Osobito nogomet. Sv. Otac prima u audijencije prestavnike športskih klubova. Daje im pripomene i smjernice. Negdje su svećenici istaknuti treneri sportskih disciplina. Nedavno su hokejaši iz Kanade igrali na svjetskim prvenstvima. Bili su i kod nas. S ponosom smo na malim ekranima promatrali trenera svećenika. Nekoliko je puta snimatelj namjerno pokazao njegov svećenički kolar.

Sve ima svoju mjeru. I sport. I nogomet. Ima mladih svećenika koji misle da se jedino s nogometom može pristupati k vjeronauku. Uvjereni su da je to jedini način za sakupljanje djece. I zato kupuju lotpe. Radi tog je crkveno dvorište pretvoreno u nogometno igralište. Oko drugih javnih zgrada cvatu nasadi, goji se cvijeće a pred

crkvom i oko crkve vlada pustoš. Na raskopanoj zemlji nezgrapno strše primitivne branke ili po nekoliko navaljanih kamenja. Ako je nekad postojalo koje ukrasno plemenito stablo ili kakav cvjetni nasad, sve su to djeca s nogama do temelja uništili. Pred jednom su crkvom, na primjer, izišle žile stabala na površinu. Iskopala su ih djeca. U istom mjestu oko škole zasadeni su nasadi koji se budno paze i uzgajaju. Što je najžalosnije, takva igrališta postaju stalna poprišta gubljenja vremena najtamnijih mladih elemenata u gradovima i selima. Tu se preko čitavog dana susreću pojedinci i grupice onih koji ne uče, koji se skrivaju od škole i roditeljskih očiju. Kao da su tu najsigurniji.

Svaka škola ima svoje sportsko igralište. Uvijek je u razboritom razmaku od školske zgrade. Ima izraziti izgled svrhe kojoj služi. Rijetko susrećemo djecu pred samim školskim vratima da udaraju loptu. To se smatra prekršajem.

Svećenik mora i po inteligenciji, i po naobrazbi, i po pedagoškim metodama parirati nastavnom osoblju. Nezdgodno je ako njegovo nepoznavanje odgojnih principa javno iskoči pred stručnjacima. Griješi svaki svećenik koji crkveni obor pretvara u nogometno igralište. Zamjeriti će mu mnogi. Djeca su navikla na to igralište. Oni ne vode računa ni o vremenu, ni o prilikama. Bez razmišljanja iz škole trču pred crkvu. U dreci i trci razmještaju se. Započinje divlja igra. Vjernici zastajkuju. Prigovaraju. Mrgode se. Viču. Djeca zanesena igrom od svega tog ništa ne čuju. Tek tad se kakav odvažan muškarac fizički uplete među igrače, nastane reagiranje. To je nekad pomalo čudno. Nedolično za ovakve prilike. I mjesto da se u tišini i sabranosti ulazi na crkvene pobožnosti i bogoslužja, stariji svijet započinje molitvu u nervozu i neraspoloženju.

Moramo imati na umu da na naše pobožnosti redovito dolaze stariji vjernici. Oni koji su konzervativno nastrojeni. Oni koji su premoreni težinom života. Naše bakice i djedovi pobjegli su iz kuće da se uklone bučnosti i nepoštivanju. Jedino u crkvi nalaze smirenje. Današnji ih naraštaj ne razumije. Nažalost i tu doživljavaju razočarenje. To je još bolnije ako su u toj klapi zatekli župnika koji mahito leta za loptom.

Sve ima svoje granice. Prosvjetno osoblje pred školsku zgradu dolazi uredno obučeno. Pristupaju djeci blisko ali ozbiljno. Nikada pametan školski odgojitelj neće zaigrati s djecom pred školskim vratima. Drugo službeno osoblje ne treba ni spominjati. Nitko od općinskog, sudskog, medicinskog osoblja nije nikada zaigrao s dječurlijom, koju je zatekao u trci za loptom, pred svojom službenom zgradom.

Može se vrlo lako dokazati kako mnogi svećenici postizavaju uspjeh kod vjeronauka a nikada se nije zaigralo s loptom. Oni koji loptu smatraju kao nužan presedans, teško sebe osuđuju. Znači da nemaju nutarenjih preduvjeta potrebnih za ovaj posao. Vješt će psiholog skrenuti pažnju na drugo. Posumnjat će da je igru upriličio radi sebe a ne radi vjeronauka.

I onda, kad vjernik prolazi uz crkvu, nerado gleda igru neposredno pred crkvom ili na grobištu. To se smatra svetogrđem. Pogotovo ako crkvena vrata služe za branke.

U mnogo slučajeva kršćanski roditelji koče vjeronaučnu obuku. Djeca im trebaju. Kad idu u školu bez nervoze ih upućuju. Kad dođe vrijeme vjeronauka uznemire se. Onima u gradu padne na pamet pri-

prava na školu. Onima u selu stotina kućnih poslova. Ako su opazili da su se kod vjeronauka zadržali na nogometu, pobijesne. Ovo bi morali imati na umu svi predavači vjeronauka.

Ipak nitko ne može zanijekati da djeca vole nogomet. Ne može se ustvrditi da lopta ne privlači. Jasno je svakome da razborit svećenik može preko lopte steći poznanstva. Ona je u prazničkim danima zlato. Odmor i razonoda za svećenika i za djecu. Za sve ovo potrebno je igralište. Može biti u neposrednoj blizini crkvenog dvorišta. Može biti negdje na livadi. Ondje gdje neće stići prigovor.

U svemu zlatna sredina pa i u ovom slučaju.

Fra Vjeko Vrčić

PRAVI SVEĆENIK

(Za razmišljanje)

Gdje u životu nema pravog svećenika, tamo je nesreća, koja se ne može opisati. Najveći dar, najveća ljubav, koja se može dati, to je pravi svećenik. To je najveće približenje vidljive Kristove prisutnosti, koja se može ostvariti ovdje na zemlji.

U Kristu se nalazi ljudski i Božanski život. I u svećeniku je poželjan i pravi ljudski i pravi Božanski život. Velika je nesreća, velika je šteta, što je kod mnogih svećenika osječen ili pravi ljudski ili pravi Božanski život!

Ima svećenika, koji izgledaju da nisu nikad živjeli ljudskim životom. Oni ne znaju odvagnuti teškoće jednog čovjeka, oca ili majke obitelji. Oni ne znaju, što je istinito, stvarno i bolno u životu čovjeka ili žene.

Kad kršćani-vjernici susretnu jedanog svećenika, koji ih je razumio, koji je sa svojim ljudskim srcem ušao u njihov život, u njihove teškoće, oni nikad ne će to zaboraviti, oni će se toga uvijek sjećati.

Svećenici su dugo vremena postupali s vjernicima kao s maloljetnicima. Danas neki svećenici prelaze u drugu skrajnost i postaju sudrugovi, pajtaši s vjernicima. A poželjno je da uvijek ostanu oci! Kad otac obitelji vidi, da mu je sin odrastao, drukčije s njim postupi, nego je postupao, kad mu je sin bio kao dijete, ali uvijek s njim postupi kao sa svojim sinom.

Isto tako potrebno je, da svećenik živi i Božanskim životom. Premda svećenik živi među nama, on mora uvijek ostati iznad nas!

Koji su znakovi, koje očekujemo od ove Božanske pristunosti u svećeniku?

1. — MOLITVA! Ima svećenika, koje nikad ne vidimo da se mole. A to je velik manjak, velika šteta!

2. — RADOST! U svim poslovima i u svim nevoljama poput velikog apostola naroda, svetog Pavla!

3. — JAKOST! Svećenik mora biti izdržljiv. Treba biti tankoćutan, meka srca, zanosan, ali neslomljiv!

4. — SLOBODA! Želimo, da svećenik bude slobodan od svake predrasude i nagađanja. Da bude slobodan od svih formula i recepata!

5. — NESEBIČNOST! Svećenik nam treba pomoći, da ispunimo svoje poslanstvo, svoju misiju u svijetu!